

Buffet & Boek in Kekerdom

Echt, het is niet met opzet, maar in gezelschap kom ik altijd binnenrollen met een of andere onhandige stommiteit.

Ditmaal zou ik meedoen aan de allereerste aflevering van het “klein Kekerdoms Boekbuffet”. Een etentje overgoten met een sausje van literatuur, voor en door de Kekerdomse liefhebbers van koken en eten, van schrijven en lezen. Voorlezen in dit geval, tussen de hapjes door.

Bij binnenkomst in het Kulturhus kreeg ik twee gifgroene plastic muntjes voor drank. En ja hoor, meteen bij het opbergen raakte ik er al eentje buiten mijn binnenzak kwijt. Ik bleef tussen mijn kleren naar dat verloren muntje tasten, het moest toch ergens onder mijn trui zijn beland? Tussen de broekboord misschien? De organisatoren konden dit gestuntel niet aanzien. Bang voor een striptease, gaven ze mij maar gauw een nieuw muntje.

Gelukkig had ik hiermee meteen het ergste van de avond gehad. De Kekerdomse vrijwilligers hadden zich werkelijk uitgesloofd. In de bibliotheekzaal stond een lange tafel, prachtig gedekt, en ik hoefde niet eens te bedenken waar ik moest zitten: dat bepaalde het lot.

Wat wel opviel was dat er van de twintig deelnemers aan tafel achttien vrouwen waren: als man voelde ik me een heel klein beetje verloren. Ik vroeg het mijn tafelgenotes: zijn Kekerdomse mannen niet zo in boeken geïnteresseerd? Dit bleef een raadsel. Achteraf begreep ik dat er de volgende keer zeker meer mannen bij zullen zijn.

Vier keukengodinnen hadden vier opeenvolgende gangen verzorgd. Echt culinair, we begonnen met mooi neergevljide amuses. Een smeuig soepje met appel, een heerlijke pasta met vegetarische saus, en als eindklapper een zondig zoet baksel waarvan ik de naam ben vergeten. Alles voor een dinerprijs van 5 euro: mannen van Kekerdom, alleen al hierom zouden jullie voortaan moeten meedoen!

Tussen het eten door, zo was de afspraak, zouden een paar lezers een zelfgekozen stukje literatuur voorlezen. Ik bleek als eerste aan de beurt, met het boek dat ik had meegebracht. Mijn favoriete dichter is Leo Vroman, en ik wist twee van zijn gedichten zonder al teveel gestuntel over de tafel te brengen. Mooie en redelijk heldere gedichten, was het idee: hopelijk kwam dat ook over.

Alle volgende lezeressen kwamen met een mannelijke auteur, dus op papier was hier aan mannen minder gebrek. Eentje las voor uit Toon Tellegen, in zijn verhalen eigenlijk wel een beetje aan mijn Vroman verwant: op een speelse manier ook voortdurend op zoek naar alles wat er voor mensen en dieren onbereikbaar achter de horizon ligt. Het paste wonderlijk bij de wijn. Ik raakte op mijn gemak.

Tussendoor bleef er tijd om met tafelgenoten te kletsen. Mijn overbuurvrouw vertelde aanstekelijk over de buitenfeesten op het Haonehart, het weitje voor Kekerdomse dorps-

activiteiten (zij bleek er tegenover te wonen). Mijn andere buurvrouw probeerde haar enthousiasme voor de bibliotheek op mij over te brengen. Zij liet me schuld bekennen: ik heb geen kaart voor de bieb.

Intussen schepten we nog wat pastasaus op ons bord. Met weer een andere buurvrouw wisselde ik indrukken uit van onverklaarbare vetes: hoe sommige families generaties lang met elkaar overhoop blijven liggen. Ik ken dat van mijn geboortedorp (niet Kekerdom). Misschien iets voor een boek?

Van de Russische schrijver Jevgeni Jevtushenko had ik nooit gehoord. Een van zijn verhalen heet in het Duits *Der Hühnergott*. Zo'n "Hühnergott" is een zeldzame steen van het strand: eentje waarin een natuurlijk gat zit. Volgens de traditie brengt dat geluk. Daarom deelde deze voorlezeres wat van die stenen uit om even langs de tafel door te geven. Werkte de magie? Dat weet ik niet - helaas ben ik niet altijd vatbaar voor geluk.

Het komisch voorlees-hoogtepunt kwam uit een Australische roman van Graeme Simsion (weer iemand die ik niet kende). Dat ging over een licht autistische professor die echt alles in zijn leven tot in de puntjes beredeneert, regelt en vastlegt. Op die extreem rationele manier probeert hij ook de ideale vrouw te vinden, tot een afspraakje te komen. Maar doordat hij alles strikt letterlijk neemt, leidt alleen al zoiets simpels als je jas afgeven in een restaurant tot hilarische misverstanden. Want wat is een jas?

Zo'n verhaal is niet alleen grappig. Het leert je ook iets over de denkwijze van autisten. En over jezelf: want ook al ben je geen autist, er valt iets in te herkennen. Dus tegelijk leerzaam en leuk.

Om kort te gaan: deze boekbuffet-avond - de mensen, het eten, de verhalen - ik had het voor geen goud willen missen. En weet je wat? Toen ik later die avond naar bed ging, viel toch nog die groene plastic drankmunt tevoorschijn. Ik kreeg hem net te pakken voordat hij wegrolde onder de kast.

Dus bij het volgende Kekerdoms Boekbuffet - waarschijnlijk in juni - heb ik lekker een extra glas wijn.